

[Ministeren for Grønland]

Jeg er også helt indstillet på at forhandle med selskabet, selvfølgelig inden for de legale rammer, vi nu engang har her i landet. Jeg kan oplyse, at vi allerede er gået i gang med forhandlingerne, hvor vi også drøfter eventuel fremtidig udnyttelse af industrimineraler under andre driftsformer.

I debatten har det været fremført, om det ikke havde været hensigtsmæssigt, at 1939-koncessionen var blevet bragt til ophør i forbindelse med omdannelsen af selskabet og en eventuel ny koncession forhandlet i overensstemmelse med den nugældende råstofordning.

Dertil må jeg sige, at forhandlingerne om den kompensation, staten skulle have for at give afkald på sine præferencer, blev ført under den forudsætning, at selskabets aktiviteter blev fortsat, som de var. Selskabets virksomhed fremgår da også klart af selskabets salgsprospekt. En anden fremgangsmåde ville også have vanskeliggjort kompensationsforhandlingerne med de private aktionærer og have skabt usikkerhed omkring selskabets introduktion på Fondsbørsen og statens aktiesalg.

Det forhold, at der var nogle igangsatte undersøgelser, som efter min bedste overbevisning var kendt af alle med nær kontakt til virksomheden, og som efter min og selskabets bedste overbevisning ikke ville medføre andet end en marginal forlængelse på et år af Ivittuuts levetid, ændrer ikke ved, at det var en virkelig god handel at sælge statens aktier i virksomheden.

Så vidt den redegørelse, som er svaret på forespørgslen. Må jeg til slut efter denne ret tekniske gennemgang komme med en enkelt personlig bemærkning.

Forhandlingerne om aktiesalget og alle koncessionsforholdene er, det indrømmer jeg, naturligvis komplicerede. Jeg ser personlig meget gerne, og jeg imødeser det med stor trykthed, at der foretages en grundig undersøgelse af hele handlingsforløbet. En sådan undersøgelse er Folketingets selvfølgeligelige ret. Jeg er sikker på, at alle, der har været impliceret i myndighedsbehandlingen og i selve salget, vil hilse en sådan undersøgelse velkommen. Det vil jeg i alt fald gøre.

Camre (S):

Ved aktstykke nr. 1, dateret den 1. oktober 1985, søgte Grønlandsministeren om finansudvalgets tilslutning til, at statens samlede aktiepost i Kryolitselskabet blev udbudt til salg på Børsen. I aktstykket hedder det som begrundelse for salget:

»Egentlig kryolitbrydning ophørte for en del år siden, og når udskibningen og forarbejdningen af kryolitlagrene inden for et par år er tilendebragt, må kryolitvirksomheden påregnes at ophøre. Ministeriet for Grønland finder det på denne baggrund rigtigt, at statens engagement i Kryolitselskabet nu bringes til ophør, og at staten sælger sine aktier i selskabet.«

Som bekendt gik Socialdemokratiet imod dette salg, og det pågældende aktestykke blev genstand for behandling her i folketingsalen den 10. oktober 1985.

Jeg tror, ministerens og regeringspartiernes begrundelser for at træde ind i dette salg er velkendte. Man kan læse i referatet af den meget grundige diskussion, der var om det, at samtlige partiers ordførere tog det for givet, at oplysningen om, at der ikke var mere kryolit, og at brydningen nu ophørte, var korrekt.

Går man videre og ser på selve børsprospektet, der blev offentliggjort for de interesserede aktiekøbere, ser man, at der i dette bl.a. er anført følgende:

»Brydningen vil blive afsluttet i år, hvorefter minen atter vil blive lukket. Det forventes, at den sidste last af råkryolit vil blive udskibet i løbet af 1986.«

Ifølge de oplysninger, Grønlandsministeren har givet finansudvalget som svar på spørgsmål, jeg har stillet i udvalget i november måned i år, ændrede Kryolitselskabet imidlertid holdning i august 1986 og skrev den 14. august 1986 til Grønlandsministeriet, at Kryolitselskabet nu havde ændret sine planer.

Det er altså klarlagt, at Kryolitselskabet i perioden op til Folketingets behandling af salget af statens aktier officielt meddelte, at minedriften reelt var afsluttet, og at minen ville blive lukket med udgangen af 1986 efter oprydning og udskibning af allerede brudt malm.

Man må så spørge, om Ministeriet for Grønland havde andre oplysninger om minen i Ivittuut end dem, der officielt forelå